

Repausul

Florinpaun

Lângă îți voi fi, când din orișice te-mbolnăvești,
Când nu-i reazem să te ții, forță să îmbătrânești,
Când singură te-adormi în patul vechi și noduros,
De pe-o margine pe alta, prin cearșaful unsuros.

Lângă fi-voi, și când ochii nu-ți mai dau culoare,
Când n-or mai crede că poți sta nici pe picioare,
Când tinerețile s-au scurs, cum sărutările pe gură,
Și când din astă încercare, gândurile reci te fură.

Lângă îți voi fi, și când din oftat tremuri și arzi,
Când pe batiste șifonate, plânsetul avea-va rugă,
Când între trepte dărâmată, tu cu oasele te scazi,
Și când inima beteagă, n-avea încotro să-ți fugă.

Lângă fi-voi, și-atunci când nu ți s-a răspunde,
Când prin răgetul de groază, tăcerile-au pătrunde,
Când mâinile ți-or fi și fără-astâmpăr și în șoc,
Din care am mi-oi rupe și ele ți-or sluji în loc.

Lângă îți voi fi, și când amintirile te hărțuiesc,
Când marile făgăduieli, țelul nici că-și urmăresc,
Când toate cele strânse, răsfirate-or fi să-ți fie,
Și când sufletul căznit, repausul cerea-va-l ție.